

hají, nemá proto v zákoně opory. V tomto směru nebylo proto uznati zmateční stížnost státního zastupitelství důvodnou.

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze však přisvědčiti ani potud, pokud vytýká výroku, sprošťujícímu obžalovaného Josefa M-a z obžaloby pro zločin podle §u 15 čís. 3 a zločin podle §u 21 čís. 1 zák. na ochranu republiky zmatečnost podle čís. 5 §u 281 tr. ř. pro vnitřní rozpor, jež shledává v tom, že zrušený rozsudek nalézacího soudu ze dne 29. října 1923 obsahuje zjištění, že obžalovaný Josef M. to byl, jenž v sekretariátě komunistické strany předal Josefu K-ovi letáky za účelem jich rozšiřování, kdežto v novém rozsudku ze dne 13. března 1925 byl zjištěn pravý opak, totiž, že nalézací soud nenabyl přesvědčení, že M. to byl, jenž letáky Josefu K-ovi odevzdal. Ustrojujíc tento rozpor opírá se stížnost státního zastupitelství zřejmě o názor, že oba rozsudky dlužno považovati za dvě části téhož rozsudku. Tohoto předpokladu však Nejvyšší soud nesdílí. Prvý rozsudek byl zrušen v části, kterou obžalovaný Josef M. byl sproštěn z obžaloby pro zločin podle §u 15 čís. 3 a §u 21 čís. 1 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., a nalézacímu soudu uloženo, by v tomto bodě obžaloby jednal znova v celém rozsahu, tedy aby zjišťoval znova předpoklady, zda Josef M. se dopustil trestného jednání, v němž spatřuje obžaloba uvedené zločiny. Nalézací soud znovu rozhodující nebyl proto vázán skutkovými zjištěními prvního rozsudku, nýbrž dle §u 293 odstavec druhý tr. ř. pouze právním názorem, z něhož vycházel zrušovací soud. Směl proto při opět-ném posuzování obžaloby za změněných skutečností a průvodů dojití k opačnému přesvědčení, než k jakému dospěl, když o téže věci poprvé rozhodoval. Namítaného vnitřního rozporu proto tu není a stížnost státního zastupitelství bylo i v této části jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Soud prvé stolice opomenul, sprostiv obžalovaného Josefa M-a z obžaloby pro zločin podle §u 15 čís. 3 a §u 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky, vyměřiti znova trest pro přestupek §u 23 tisk. zák., pro nějž byl tento obžalovaný pravoplatně odsouzen. Názor nalézacího soudu, že původní trest samočinně nastupuje v tom případě, když původní rozsudek ve výroku o vině pro přestupek podle §u 23 tisk. zákona nebyl zrušen, jest mylným proto, poněvadž rozhodnutím zrušovacího soudu ze dne 27. května 1924 č. j. Kr I 827/23 byl zrušen první rozsudek ve výroku o trestu bezvýhradně. Stížnost zřetelným poukazem vytýká tomuto postupu zmatečnost a jest odůvodněna; nejde však ve skutečnosti o zmatek podle čís. 5 ani o zmatek podle čís. 11 §u 281 tr. ř., jak zmateční stížnost za to má, nýbrž správně o zmatek podle čís. 3 §u 281 tr. ř., jenž citací §u 260 tr. ř. poukazuje na předpisy, jichž nešetření jest stíháno zmatečností. Bylo proto v tomto směru odůvodněné stížnosti státního zastupitelství vyhověti a naříditi, jak se stalo.

Čís. 2128.

»Zjednanou vraždou« (§ 135 čís. 3 tr. zák.) jest vražda, k níž byl někdo najat nebo jiným způsobem pohnut. Jest jí každá vražda, spáchaná z návodu jiné osoby; návodce (§ 5 tr. zák.) jest zjednatel

(intelektuálním původcem) vraždy. Trest jest mu vyměřiti podle Šu 136, nikoliv 137 tr. zák.

I při trestu podle druhého odstavce Šu 52 tr. zák. lze použití polehčující okolnosti Šu 46 písm. a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. října 1925, Zm I 464/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Albína L-a, vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Čes. Lípě ze dne 11. května 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ů 134, 135 čís. 1 tr. zák. a pokud jím byl obžalované Marii N-ové pro zločin spoluviny na úkladné vraždě podle §§ů 5, 134, 135 čís. 1 tr. zák. vyměřen podle Šu 137 tr. zák. trest těžkého žaláře na 12 roků, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a odsoudil obžalovanou Marii N-ou podle Šu 136 tr. zák. k trestu smrti provazem. Odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu ohledně Albína L-a zamítl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost veřejného obžalobce namítá podle čís. 12, ne-
správně i čís. 11 Šu 344 tr. ř., že výrok soudního dvoru o trestu Marie
N-é porušuje zákon, jelikož výrok porotců k otázce o vině této obžalo-
vané obsahuje veškeré zákonné známky vraždy zjednané a bylo proto
N-é porušuje zákon, jelikož výrok porotců k otázce o vině této obžalo-
vyměřen podle Šu 137 tr. zák. Stížnost je v právu. Zjednanou vraždou
jest podle Šu 135 čís. 3 tr. zák. vražda, k níž někdo byl najat nebo jiným
způsobem od někoho pohnut. Jest jí každá vražda z návodu jiné osoby
a zjednatel, intelektuelním původcem vraždy jest návodce, to jest
podle Šu 5 tr. zák., kdo vraždu jinou osobou spáchanou nastrojil a k ní
úmyslně příčinu dal. Ustanovení Šu 137 tr. zák. platí toliko pro vzdá-
lené spoluvinníky a účastníky, kteří . . . k vraždě přispěli některým
j i n ý m . . . vzdálenějším způsobem. Slovo »jiným« poukazuje k Šu 136,
v jehož nadpisu jest jmenován i zjednatel vraždy. Kladná odpověď po-
rotců k II. hlavní otázce vyslovuje, že obžalovaná Marie N-á radou a
poučením skutek v I. hlavní otázce uvedený (vraždu L-em spáchanou)
nastrojila, k němu úmyslně příčinu dala a k ní pohnula. Tímto výrokem,
který se dokonce přimyká i k doslovu Šu 135 čís. 3 tr. zák., jest vy-
sloveno, že Marie N-á byla návodkyní přímého pachatele, intelektuelní
původkyní vraždy, spáchané L-em, jehož k ní pohnula, tedy zjedna-
telkou vraždy. Proto bylo jí vyměřiti trest podle Šu 136 tr. zák. Vymě-
řil-li jí soudní dvůr přes to trest podle sazby, stanovené Šem 137 tr. zák.
toliko pro jiné spoluvinníky a účastníky, než k nimž se vztahuje § 136
tr. zák., vykročil z mezí zákonné sazby Šu 136 tr. zák., jež se zakládá
na přitěžující okolnosti zjednání v zákoně zejména uvedené. Výrok
o trestu Marie N-é je stížen zmatkem čís. 12 Šu 344 tr. ř.; bylo jej zru-
šiti a vyměřiti trest podle Šu 136 tr. zák.

Odvolání státního zastupitelství jest v tom přisvědčiti, že přiznání obžalovanému Albínu L-ovi polehčujících okolností zanedbaného vychování a obzvláště prudkého hnutí myslí, není podle stavu spisů odůvodněno. Leč ostatní nalézacím soudem ustálené polehčující okolnosti jsou zcela na místě a přistupuje k nim podle názoru zrušovacího soudu mladistvý věk obžalovaného, blízký čtrnáctému roku a, jak z posudku znalce patrně, zaostalost v mravním vývoji obžalovaného. Ustanovení §u 52 tr. zák. pamatuje sice na mladistvé stanovením určité trestní sazby místo trestu smrti nebo doživotního žaláře, tím však není ještě řečeno, že by nalézací soud již vůbec nesměl přiznati mladistvý věk jako okolnost polehčující. V projednávaném případě jde o obžalovaného, který byl v době spáchání činu a jest dosud ve věku, kde se právě duševní schopnosti vyvíjejí a mravní základ tvoří. Jeho mládí ve spojení se zaostalostí ve vývoji mravním svědčí o zesláblém, pokud se týče potlačeném vědomí zodpovědnosti jeho za čin. Z toho důvodu bylo obžalovanému přiznati polehčující okolnost podle §u 46 písm. a) tr. zák. Ježto pak polehčující okolnosti převažují zjištěné okolnosti přitěžující, bylo právem nalézacím soudem použito §u 338 tr. ř. a trest pod sazbou vyměřen. Odvolání státního zastupitelství bylo jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 2129.

**Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).
Ustanovení §§ů 1 a 6 zákona týká se i neperiodických tiskopisů
(§§y 24, 28 zákona).**

**Obchodní nebo průmyslový podnik (firma) není korporací ve smyslu
§u 492 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 9. října 1925, Zm I 362/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem.

Rozsudkem okresního soudu v Broumově ze dne 23. srpna 1924 a rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Hradci Králové ze dne 29. října 1924 porušen byl zákon v ustanovení §§ů 492, 493, 495 tr. zák. a §§ů 1, 2, 9 čís. 1 tr. ř. a §u 28 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., rozsudky ty se zrušují a obžalovaní sprostňují se podle §u 259 čís. 1 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ů 491, 493 tr. zák., jehož se prý dopustili uveřejněním plakátu v červenci 1924 v B. a okolí, v němž byla viněna Východočeská knihtiskárna a nakladatelství, společnost s r. o. v B. z opovržlivých vlastností a z opovržlivého smýšlení, aniž by byly uvedeny určité skutky.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Broumově ze dne 23. srpna 1924 byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 491